

Simonne van Gennip: 'Een foutje in mijn hoofd' Zeven maanden zwanger en een hersenbloeding. Uitgeverij Cargo/ De bezige Bij, Amsterdam 2014. ISBN 9789023489238. Zie ook www.uitgeverijcargo.nl (Zwangerschapsproblemen/CVA/ED/1)

Soort boek/ziekte/stijl:

Boek van 208 pagina's waarin Simonne van Gennip beschrijft hoe zij getroffen werd door een hersenbloeding toen zij 7 maanden zwanger was van haar dochtertje Julie. Ze beschrijft hoe ze wakker werd in het ziekenhuis, revalideerde en beviel van een gezonde dochter. Hoe ze met hulp van anderen voor Julie leerde zorgen, het 'foutje in haar hoofd' met succes werd bestraald toen Julie zo'n 5 maanden was en zij beviel van nog een dochter Marie. Maar vooral beschrijft zij ook hoe haar leven veranderde: wat voor impact deze hersenbloeding op het leven van haar en haar gezin heeft gehad.

Over de schrijfster:

Simonne van Gennip (1974) was 7 maanden zwanger van haar partner Peter toen ze een hersenbloeding kreeg. Ze werkte net als Peter als journalist voor onder andere een krant. Ze heeft twee 'stiefdochters' uit het eerste huwelijk van Peter en twee dochters, Julie en Marie, samen met Peter. Tegenwoordig woont Simonne met haar gezin in Voorburg. Ze werkt een dag in de week als eindredacteur bij Straatnieuws. Zie ook: <http://nl.linkedin.com/pub/simonne-van-gennip/b/50/28a>

Korte bespreking:

Simonne van Gennip beschrijft hoe ze wakker wordt in het ziekenhuis nadat Peter haar thuis heeft gevonden en de ambulance heeft gebeld, zoals hij haar later heeft verteld. Ze wil dan graag reageren maar dat lukt niet goed. De hersenbloeding gooit haar leven overhoop, maakt dat haar lichaam niet reageert zoals zij wil en dat ze ook niet goed kan spreken, ze haar oude leven op moet geven.

Gelukkig is alles met de baby goed, maar ze kan niet naar huis, moet gaan revalideren en weer opnieuw leren, praten, schrijven, eten, lopen. En daarnaast ook nog bevallen en alle handelingen leren die nodig zijn om een kindje te verzorgen.

Simonne beschrijft hoe de revalidatie gaat, wat ze mist, waar ze steun van krijgt en hoe ze, met veel hulp en steun weer vele handelingen zelf leert doen. Ze licht toe welke vragen ze heeft over de toekomst, haar relatie, stiefdochters en vrienden. Ze kan niet meer in haar oude baan werken, maar na een aantal jaren is 'het foutje in haar hoofd' (de vaatkluwen) genezen, heeft ze veel meer weer kunnen leren dan artsen voor mogelijk hadden gehouden. Ze heeft nog een dochtertje Marie gekregen, een baan voor een dag en haar gezin en leven opnieuw op de rails.

Wat viel op:

- Hoe zwaar het is om, als je zeven maanden zwanger bent, een hersenbloeding te krijgen.
- Met hoeveel doorzettingsvermogen Simonne ervoor zorgt dat ze haar leven weer in de hand krijgt.
- De beschrijving van wat er goed was aan de revalidatiezorg en wat ze gemist had: iets meer tijd om naar haar te luisteren en met haar te spreken, bijvoorbeeld.
- Hoe Simonne beschrijft dat de hulpverleners het mis hadden: ze ging wel vooruit, ook na een jaar nog. En nog steeds.

-Een boek dat erin hakt, want dit gun je niemand. Je bent dan ook alleen maar blij dat Simonne samen met Peter en haar dochters goed door kan leven.

Citaten:

Pag.57: 'Wanneer ik aan de beurt ben, valt het mij op dat deze vrouw iets doet wat vrijwel alle dokters doen. Ze biedt me een stoel aan en als het te lang duurt voor ik ga zitten, kijkt ze op haar horloge. Alsof kijken naar de tijd hem stil doet staan.'

Pag.62: 'De avond erna in het revalidatiecentrum komt het terug. Als ik in bed lig, huil ik. Hard en lang. Omdat ik niet thuis ben, omdat ik niet kan rennen, omdat ik rechts weinig kan, om mijn dochter en omdat ik niet weet of ik haar luiers kan verschonen, haar in bad kan doen, haar voeden en haar met twee handen vasthouden. En om de steunkousen. Dat vooral.'

Pag.126: 'Vandaag wordt de vaatkluw in mijn hoofd behandeld. Hij zit op een plek in mijn hoofd die niet te opereren valt. Daarom krijg ik een bestraling. Hierna moet ik twee jaar wachten om te weten of het gewerkt heeft.'

Pag.202: 'Hij (de arboarts red.) had me al opgegeven. En hij zei dat ook tegen Peter -en niet tegen mij- dat ik me geen zorgen moest maken over werk. 'Dat is geregeld,' zei hij berustend en vol medelijden. Het revalidatiecentrum verklaarde me 'uitbehandeld'. Er was zo goed als niets meer dat zou veranderen. Het was, zo vonden zij, zoals het was.

Ze hadden het mis.

Ik had een doel: Julie. Er was een noodzaak om beter te worden.'

<file:///C:/Users/User/Downloads/Gennip-Een foutje in mijn hoofd, LEESFRAGMENT.pdf>

Recensies/extra:

<http://www.eo.nl/tv/knevelenvandenbrink/artikel-detail/simonne-van-gennip/>

<http://www.omroepwest.nl/nieuws/02-06-2014/hoogzwanger-en-een-hersenvloeding-voorburgse-simonne-van-gennip-schrijft-boek>